

ablakot, onnan is a budai hegyekre látni, ha akarja az ember, ha éppen így hozza a kedve, és visszafordul a kicsi kis szabó és már tényleg hiszi, ára van mindennek, de az idegen ajkú nő váratlanul kelletlenkedni kezd, fitymálja, leszólja az anyagot, pofákat vág, elhúzza a száját, és kiküldi a szabót a konyhába, hogy felöltözhessen.

Pár napra rá a kukában láttam a bundát feldarabolva.

Ötök a borból, égnek kedvesem gyertyái az asztalon, szenteste van, csillagokkal teli az ég, vajon holnap átjön-e a szomszéd, mert megkérdezném tőle, ki dobta-e az egészséget, vagy azért hagyott magának egy darabot, egy icipicit, csak a szag, az illat, vagy a tudat miatt, hogy ott volt, rajta a telt, duzzadó testen, és hogy vert, nagyon vert az ő kis szabó szíve akkor, majd kiugrott a helyéről, de a szabó nem szomorú ember, ebben biztos vagyok, hamarosan meglep valamivel, bekopog vagy csönget fülig szaladó szájjal, és mutatja vagy mondja, talpra állunk, talpra, és nevet is hozzá hangosan, és ha nem hiszi, akkor majd az asszony megmondja, igen, és rám kacsint cinkosan.

GREZSA FERENC, KIRÁLY ISTVÁN, NÉMETH ELLA
(Hódmezővásárhely, 1988)